

Phần 2

- **K**hả Phong! Anh đã đuổi việc cô ta rồi phải không?

Khả Phong gật đầu, trả lời Uyên Chi:

- Phải!

Uyên Chi bá cổ anh, nũng nịu:

- Cảm ơn anh! Khả Phong!

Khả Phong tuy có hơi bực mình nhưng anh cố chịu đựng:

- Việc gì?

- Anh đã trút giận giùm cho em.

- Ai bảo với em như vậy?

- Thì chẳng phải là anh đã đuổi việc cô ta vì cô ta dám chọc giận em.

- Điều đó chỉ có em nghĩ thôi. Không đúng sự thật.

Uyên Chi giận dỗi:

- Vậy tại sao anh lại đuổi việc cô ta?

- Không biết. Chỉ thấy thích là đuổi thôi.

Uyên Chi cười khanh khách:

- Chính vì thế mà em mới thích anh. Em thích cái tính bất cần sự việc của anh. Thương cho anh nè.

Uyên Chi cúi xuống hôn lên má Khả Phong, khiến dấu son môi in trên mặt. Khả Phong bực bội đẩy Uyên Chi ra:

- Anh đã nói với em rồi, đây là phòng làm việc, phải có ý tứ, giữ gìn tác phong một chút.

Uyên Chi giãy nảy khóc lóc:

- Khả Phong! Tại sao anh lại đối xử với em như thế? Ở Sài Gòn, anh đâu có như vậy. Lúc nào anh cũng chiều chuộng em, và lúc nào mình cũng hôn nhau được mà.

- Ở Sài Gòn khác, còn ở đây phải khác.

Tưởng giải thích như thế là Uyên Chi sẽ hiểu ra vấn đề. Nào ngờ cô còn khóc to hơn:

- Em biết mà! Ở Sài Gòn thì anh yêu thương, chiều chuộng em. Còn ở đây thì anh không thể, vì...

Uyên Chi tức tưởi:

- Vì ở đây đã có cô ta rồi.

- Cô nào hả?

- Thì Bạch Vân đó.

Khả Phong nhìn quanh như sợ có ai nghe được lời của Uyên Chi:

- Nè, Uyên Chi! Em đừng có nói lung tung nghe. Lỡ như người ta nghe tiếng thì...

- Thì sao hả?

- Người ta sẽ cười chúng ta.

- Cười cái gì? Em nói đúng sự thật mà.

- Sự thật cái gì mà sự thật. Anh cũng như em, vừa mới xuống đây, và mới gặp cô ta lần đầu.

- Vậy mới có điều đáng nói. Vừa gặp mặt cô ta, anh đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Anh đã bị cô ta mê hoặc rồi nên mới có thái độ đó với em.

- Uyên Chi! Em nên cẩn thận lời nói của mình một chút.

- Em sẽ la lên cho mọi người cùng biết sợ gì chứ?

Biết tính Uyên Chi. Một khi bốc đồng cô rất liều lĩnh. Khả phong đành phải dỗ dành:

- Uyên Chi! Bình tĩnh lại đi nào. Anh vẫn yêu em mà.

Uyên Chi vẫn khóc thút thít:

- Yêu em mà đối xử với em như vậy hả?

- Anh xin lỗi!

- Em biết em đã quá cũ rồi, nên anh muốn loại bỏ đi để thay vào người mới.

- Khô quá đi! Chẳng lẽ em nghĩ long dạ anh xấu xa như thế hả?

- Đàn ông nào mà chẳng xấu chứ! Ai lại không ham của lạ, không thích gái đẹp chứ.

- Người ta khác, anh khác.

- Em thấy tất cả đều như thế. Ngoại trừ một điều.

- Điều gì?

- Anh có thể chứng minh cho em thấy anh không phải là loại người đó.

- Được. Rồi em sẽ thấy.

Uyên Chi gọi tình:

- Điều em muốn thấy trước nhất là anh hãy chứng minh cho em thấy rằng: anh yêu em.

- Bằng cách nào.

- Hôn em.

- Ở tại đây?

- Phải.

- Nhưng đây là văn phòng làm việc.

- Phòng giám đốc ai dám vào chứ?

- Nhưng...

- Không có lý lẽ nào để từ chối cả. Nếu không thì em sẽ cho mọi người ở đây biết rằng anh thích Bạch Vân. Vì thích Bạch Vân cho nên...

- Đừng nói nữa!

- Anh sợ rồi hả?

- Phải! Anh sợ sự chiếm hữu của em. Anh không biết là em yêu anh hay là vì muốn đoạt lấy anh.

- Cả hai! Em yêu anh và em muốn chiếm hữu lấy anh. Đó không phải là điều xấu.

- Nhưng nó sẽ làm cho anh rất ngọt ngào.

- Em thích như thế. Em thích anh sẽ bị chết ngộp luôn trong vòng tay em. Anh phải làm theo mọi ý thích của em.

- Anh không phải là một con rối để cho em điều khiển.

- Có sao đâu. Hai chúng ta yêu nhau, chiếm hữu lấy nhau, điều khiển nhau và cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc của tình yêu đó. Anh không thích sao?

Dù sao Khả Phong cũng cho là Uyên Chi có lý. Khi yêu, ai mà không ích kỷ chứ. Huống hồ Uyên Chi đã quen được nuông chiều. Anh nhớ tới lời của một thằng bạn:

- Có người yêu đẹp thì vinh dự khi ra ngoài, nhưng khi về nhà phải đóng vai một anh hầu thật tốt.

Khả Phong mỉm cười với mình:

- Ai biểu mình nằm trong vé đó. Mình thích có người yêu đẹp làm chi. Phải chịu thôi.

- Nè! Nghe em nói có lý rồi phải không? Trong tình yêu, ai lại chẳng đam mê. Anh và em thì cũng không thể là ngoại lệ, phải không?

Khả Phong nhìn vào đôi mắt long lanh, đôi môi gợi cảm của Uyên Chi mà xao xuyến cả lòng. Uyên Chi nắm bắt thời cơ, cô cúi xuống, chiếc áo rộng cổ để lộ cả phần ngực trắng ngần. Cô ngả đầu vào anh lơ lửng:

- Hôn em đi!

Khả Phong không dẫn lòng mình được. Anh ghi chặt lấy Uyên Chi, đặt đôi môi mình vào đôi môi mọng của người tình.

Uyên Chi mê mê trong nụ hôn cháy bỏng. Cô cũng ghi chặt lấy anh, đôi môi cô cũng run run, hơi thở như dồn dập hơn.

- Ừa!

Tiếng động mạnh từ cánh cửa cùng tiếng thốt bất ngờ vang lên khiến cả hai giật mình buông nhau ra.

Chị tạp vụ mặt xanh như tàu lá, run run giọng:

- Xin lỗi! Cửa phòng không khóa. Tôi tưởng giám đốc đã về rồi nên vào dọn dẹp.

Khả Phong vừa ê mặt vừa tức tối, nhưng anh không thể nào nói được gì. Bởi vì đây là giờ nghỉ, bổn phận của nhân viên tạp vụ là phải vào dọn phòng. Anh xua tay:

- Chị đi ra đi.

- Dạ. Xin lỗi giám đốc.

Khả Phong trút bực dọc vào Uyên Chi:

- Thấy không? Đủ ê cả mặt chưa hả?

- Anh...

- Cô ở lại đây một mình đi.

Khả Phong nói xong, anh hậm hực bước ra khỏi phòng. Uyên Chi sau phút sững sờ vội chạy theo Khả Phong:

- Khả Phong! Khả Phong! Chờ em với!

Bạch Vân thơ thẩn đi qua các con đường. Cô muốn tìm một địa chỉ nào cần tuyển nhân viên để xin việc làm. Đi suốt cả ngày mà vẫn không có nơi nào phù hợp với khả năng mình. Bạch Vân chán nản định quay về. Cô bỗng nhìn thấy tấm phích treo bên đường:

“Cần tuyển một hướng dẫn viên du lịch tốt nghiệp đại học và có kinh nghiệm thực tế”.

Bạch Vân muốn reo lên:

- Đây đúng là nơi mình cần tìm rồi.

- Bạch Vân hớn hờ bước vào nhà hàng khách sạn “Sao Biển” in quảng cáo treo trên tường đập vào mắt cô.

“Nhà hàng khai trương ngày... tháng....xin được hân hạnh phục vụ quý khách”.

Bạch Vân nói thầm:

- Thì la đây là một nhà hàng khách sạn vừa mới khai trương. Thảo nào mà mình không biết.

Bạch Vân càng mừng hơn, bởi vì đây là một địa điểm mới khai trương. Chắc hẳn là rất cần và rất thiếu nhân viên.

Bạch Vân càng tự tin hơn:

- Mình có cơ hội tuyển dụng rồi.

Bạch Vân hớn hờ bước vào quầy tiếp tân, cô còn lúng túng chưa biết bắt đầu như thế nào thì anh bồi bàn đã đón đã chào mời.

- Chào chị! Xin lỗi chị đi mấy người để tụi em sắp xếp phòng?

Bạch Vân đã lúng túng càng lúng túng hơn. Cô ấp úng:

- Không phải. Tôi đến đây là...

- A! Chị cần tìm người hả? Là ai vậy? Có số điện thoại không? Chúng tôi sẽ giúp chị. Nhà hàng mới khai trương, khách đến cũng đông lắm.

Bạch Vân lắc đầu:

- Cũng không phải. Tôi không có tìm người.

Anh bồi bàn có vẻ hơi bực mình:

- Đến nhà hàng không tìm người cũng không ăn uống. Vậy chị đến đây để làm gì hả?

- Tôi muốn xin việc.

- Xin việc?

Anh bồi bàn tròn mắt hỏi. Bạch Vân bình thường không phải là người nhút nhát nhưng trong trường hợp này cô cũng rụt rè:

- Tôi... tôi nhìn thấy tấm bảng tuyển nhân viên, nên tôi mới vào xin được vào làm trong nhà hàng.

- Chị đến phòng tổ chức nhân sự đi.

- Ở đâu vậy anh?

- Chị lên lầu vào phòng đầu tiên đó.

- Dạ, Cảm ơn anh.

- Không có gì.

Nụ cười cõi mở hiện ra trên môi anh làm Bạch Vân yên dạ hơn. Chừng như câu nói ấy không đủ chứng minh sự thân thiện của mình, anh ta cố tỏ ra lịch sự hơn:

- Đồng nghiệp mà. Chúc may mắn.

Anh ta xòe bàn tay của mình ra để bắt tay Bạch Vân. Bạch Vân giật mình thụt lùi. Anh ta chẳng những không giận mà còn cười xởi lởi:

- Không sao! Ngày đầu mới gặp mà. Trước lạ sau quen thôi.

Bạch Vân cũng bối rối gật đầu:

- Trước lạ sau quen. Cảm ơn anh đã hướng dẫn cho tôi.

- Đầu có gì.

Bạch Vân chào anh bồi bàn vui tính rồi vội vã lên lầu. Cô không muốn mất thêm thời gian khi chưa biết được kết quả của mình.

Bạch Vân đứng trước cửa phòng tổ chức nhân sự mà lòng hồi hộp lạ thường. Có lẽ áp lực từ chỗ không có việc làm sợ bị từ chối đã làm cô lo lắng. Cuối cùng cô cũng mạnh dạn đưa tay gõ cửa:

- Cứ vào!

Giọng nói ồm ồm bên trong càng làm tăng thêm sự hồi hộp của Bạch Vân:

- Chà! Gay nữa rồi! Gặp người già thì thường hay khó tính. Bộ dạng của mình chẳng nhu mì không khéo bị từ chối thì khổ.

- Vào đi!

Giọng nói bên trong như thúc giục khiến Bạch Vân càng lúng túng. Cô đẩy cửa bước vào:

- Chào ông!

- Hả?

Tiếng kêu thảng thốt của người ngồi trên ghế làm Bạch Vân giật mình nhìn thẳng vào người đối diện. Cô cũng thốt lên:

- Hả! Ông...

Trước mắt cô là một người thanh niên còn rất trẻ, đầy phong độ. Chỉ tiếc rằng giọng nói của anh ta thật lão:

- Xin lỗi anh!

- Đâu có gì. Tôi chấp nhận sự thật mà.

Giọng anh ta hơi cay đắng. Bạch Vân liếc nhìn tấm bảng nhỏ đặt trên bàn cô đọc thầm:

- “Trần Trung Cang, trưởng phòng nhân sự”.

Bạch Vân nghĩ thầm:

- Oách dữ à! Còn trẻ mà đã được cất nhắc làm trưởng phòng rồi, chắc hẳn là thân thế với ông chủ lắm.

- Cô cần gì?

Câu hỏi của Trung Cang cắt ngang dòng suy nghĩ của Bạch Vân:

- Tôi... tôi...

- Tôi sao?

- Tôi muốn xin việc làm.

- Cô muốn làm gì ở nhà hàng khách sạn này. Bồi bàn hay tiếp tân?

Bạch Vân lắc đầu. Cô nói ý của mình:

- Tôi muốn làm hướng dẫn viên du lịch.

Trung Cang tròn mắt:

- Hướng dẫn viên du lịch?

- Phải!

- Cô có biết việc làm này rất khó. Nó đòi hỏi trình độ và kinh nghiệm giỏi hay không?

Bạch Vân gật đầu:

- Tôi biết!

Biết mà lại xin việc đó hả?

- Tại vì tôi có đủ những điều kiện mà anh cần.

- Hả! Cô nói sao?

- Tôi đã tốt nghiệp đại học ngành du lịch và đã có kinh nghiệm hướng dẫn khách du lịch trong hai năm.

- Cô...

Trung Cang nhìn Bạch Vân như hoài nghi. Bạch Vân bồi thêm:

- Tôi còn có khả năng tiếp chuyện lưu loát với khách nước ngoài bằng ngoại ngữ. Đây là những văn bằng chứng thật của tôi.

Trung Cang nhận tập hồ sơ trên tay Bạch Vân. Anh xem xong khẽ gật đầu. Bạch Vân sung sướng muốn reo lên:

- Anh nhận tôi rồi hả?

- Cô còn phải vượt qua một cửa ải nữa.

- Cửa ải nào?

- Quy định của chúng tôi là một nhân viên hướng dẫn du lịch phải biết ca tài tử.

- Ca tài tử?

- Phải. Cô có đáp ứng được điều kiện tuyển dùng này không?

- Việc này thì.

- Thì sao hả?

- Thì tôi chào thua.

- Như thế thì không được rồi. Hiện nay bộ môn nghệ thuật đờn ca tài tử rất được mến mộ, nhất là các khách du lịch nước ngoài. Khu du lịch nào cũng có câu lạc bộ đờn ca tài tử để phục vụ cả. Nhà hàng khách sạn chúng ta không thể thiếu bộ phận này. Và chúng tôi cần tuyển dụng một hướng dẫn viên có trình độ và kinh nghiệm chuyên môn, lại có thể biết ca tài tử để phục vụ.

- Điều này thì... điều này thì...

Trung Cang trả xấp hồ sơ cho Bạch Vân:

- Xin lỗi, chúng tôi không thể tuyển dụng cô được.

Bạch Vân thất vọng. Trước mắt cô hiện rõ như in thái độ hách dịch lúc đuổi việc cô của Khả Phong. Bức xúc, cô muốn hét lên:

- Anh không thể không nhận tôi được.

Trung Cang ngạc nhiên nhìn cô. Bạch Vân nói như phân trần:

- Ý tôi là tôi có thể đi học bộ môn này.

- Đi học?

- Phải! Tôi sẽ đi học. Tôi hy vọng rằng tôi sẽ làm tốt điều kiện này.

- Cô có lòng tin như thế sao?

- Phải! Anh cho tôi cơ hội đi. Tôi sẽ vừa làm vừa học. Tôi hứa với anh là tôi sẽ hoàn thành điều kiện này trong thời gian ngắn.

- Tôi tin cô.

- Cảm ơn anh!

- Cô định bao giờ sẽ đi học?

- Ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ?

- Phải! Tôi sẽ tìm thầy học ngay bây giờ.

Trung Cang động viên cô:

- Nếu cô có chất giọng tốt thì việc học ca sẽ không khó khăn mấy. Chúc cô thành công.

- Cám ơn anh! Chào anh!

- Chào cô!

Bạch Vân ra về trong tâm trạng nửa vui mừng, nửa lo lắng. Cô làm thảm một mình:

- Đúng là số mình có sao chổi. Đi đâu cũng gặp toàn là khó khăn.

Nhưng cô lại vui lên:

- Không sao! Bạch Vân này có khó khăn nào mà chưa từng ném hả? Dù sao được học thêm một bộ môn nghệ thuật này cũng thật thú vị.

Bạch Vân liên tưởng đến những danh ca có tiếng trong làng nghề. Cô cười tủm tỉm một mình:

- Nếu ngày nào mình được lên sân khấu ca diễn như những nghệ sĩ ấy thì hay biết mấy.

Bạch Vân thật sự vui với ý nghĩ của mình.

Nói thì dễ nhưng khi bắt tay vào việc thì mới thấy khó khăn. Bạch Vân không biết phải bắt đầu từ đâu để “tầm sư học đạo”. Qua tìm tòi, Bạch Vân tìm một địa chỉ để học hỏi.

Bạch Vân đi hết con lộ rẽ vào một ngõ hẻm băng qua một khu vườn để đến nhà một nghệ nhân. Theo lời giới thiệu của một chị, nghệ nhân được gọi là: “Anh Ba” chuyên dạy đàn ca tài tử cho giới mộ điệu. Cô hồi hộp bước vào nhà. Một người đàn bà đơn đả tiếp cô:

- Chào em!

Bạch Vân rụt rè:

- Chào chị!

Bạch Vân nhìn qua phòng khách. Dưới bộ xa-lông là những chiếc hộp gỗ mà Bạch Vân đoán là chiếc song lảng. Trên tường treo nhiều nhạc cụ từ đàn ghita cho đến đàn bầu và nhiều nhạc cụ dân tộc khác.

- Mời em ngồi!

Tiếng người đàn bà vang lên cắt ngang sự quan sát của Bạch Vân:

- Dạ, cảm ơn chị.

- Em tìm chị có chuyện gì không?

Bạch Vân rụt rè:

- Dạ, em muốn đến đây để nhờ anh chị chỉ dạy cho em.

- Em muốn học gì?

- Em muốn học ca tài tử.

Người đàn bà nhìn Bạch Vân một lượt như quan sát để đánh giá cô:

- Em đã từng học ở đâu chưa.

- Dạ, chưa.

- Muốn học ca cũng không phải khó. Nhưng khó nhất là...

- Là gì hả chị?

- Chất giọng của em. Nếu chất giọng của em tốt thì việc học ca sẽ không mấy khó khăn.

- Em xin anh chị giúp đỡ cho em. Em sẽ cố gắng học tốt.

- Ở đây anh chị sẵn sàng dạy cho tất cả mọi người. Nhưng...

- Chị đừng lo. Em biết mà, em sẽ đóng tiền học phí đảng hoàng.

- Không phải! Ý chị không nói đến vấn đề tiền bạc. Mà chị muốn nói đến nguyên tắc.

- Là sao hả chị?

- Ở đây, nếu học viên nào chịu học phải học đến nơi đến chốn. Phải học đầy đủ bài bản, không được học nửa chừng bỏ dở.

- Dạ, em xin hứa!

- Vậy em sẵn sàng thử giọng chưa?

- Dạ.

- Để chị vào gọi anh Ba ra đàn cho em hát nghe.

- Dạ. Cảm ơn chị!

Chị Ba quay vào trong. Một lát sau một người đàn ông bước ra phòng khách. Bạch Vân đoán chừng đây là anh Ba, Bạch Vân đứng lên chào anh:

- Chào thầy!

- Chào em! Em muốn học ca à?

- Dạ. Em xin được thầy chỉ dạy.

- Tôi đã nghe vợ tôi nói qua về em. Em lần đầu mới bước vào lãnh vực nghệ thuật này hả.

- Dạ.

- Không sao. Chỉ cần em có chất giọng tốt thì việc học ca sẽ không khó đâu.

Bạch Vân thật hồi hộp. Bởi vì từ xưa đến nay chỉ ca theo tự phát. Cô chưa bao giờ ca có đàn. Cô không biết mình ca có phù hợp với tiếng đàn không?

Anh Ba cầm cây đàn ghita lên so đây rồi bảo:

- Em ca đi!

Bạch Vân bấn loạn khi nghe tiếng đàn rao lên. Âm thanh như thúc giục thôi thúc lòng người. Anh Ba đưa mắt nhìn Bạch Vân như chờ đợi. Bạch Vân đành phải hát một bài theo điệu Nam Xuân:

- “Tích xưa! Có chàng tên là Lục Vân Tiên. Tuổi hai tám xuân xanh, hằng ôn nhuần sử kinh...”.

Anh Ba nhìn Bạch Vân khẽ lắc đầu:

- Em bị lạc giọng rồi.

- Em...

- Em cần có thời gian luyện giọng lại, sau đó mới có thể học ca được. Em gặp chị Ba đi, chị sẽ luyện giọng lại cho em. Xin lỗi, tôi có chút việc.

Anh Ba đứng lên mang theo sự thất vọng nãy nê của Bạch Vân. Bao nhiêu ước mơ ấp ủ trong lòng cô bỗng dung tan biến. Cô cúi đầu suy nghĩ:

- Mình không có khả năng sao?

- Em đừng nản lòng. Ai mới bước vào cũng phải thế. Chỉ cần em kiên trì, chị tin rằng em sẽ thành công.

- Cảm ơn chị đã động viên em.

- Nếu em chịu khó luyện giọng thì mọi việc đâu có khó.

- Dạ.

- Giọng của em hơi yếu so với dây đàn. Anh Ba rất khó trong việc đào tạo học trò. Học trò của anh ca phải đúng với dây đàn. Bài bản, nhịp nhàng cũng đòi hỏi chính xác. Em có đồng ý theo anh chị học hỏi không?

- Dạ.

- Mỗi ngày em đến đây, chị sẽ luyện giọng cho em trong hai tiếng. Nhẫn nại là bước đầu của thành công, em hiểu chứ?

- Dạ, hiểu.

- Đây là tập bài hát. Em về nghiên cứu rồi đến đây chị luyện giọng cho.

- Cám ơn chị!

- Đâu có gì. Chị chỉ giúp cho chồng chị thôi.

- Em hiểu.

- Thôi, em về đi! Sắp xếp xong công việc em hãy đến với chị.

- Dạ. Cám ơn chị. Chào chị.

Bạch Vân thở thẩn ra về. Khó khăn bước đầu đã làm cô chùn bước. Nhưng không, khó khăn nào cô cũng phải vượt qua. Phải tiến lên đạt được mục đích mà mình mong ước.

Bạch Vân bước đi với bao tâm huyết trong lòng.

- **K**hả Phong! Anh đưa em đi chơi đi Uyên Chi đẩy cửa bước vào phòng nũng nịu nói. Khả Phong nhăn mặt nhìn cô, nhắc nhở:

- Uyên Chi! Lần sau khi vào phòng, em nhớ gõ cửa.

Uyên Chi sà đến bá cổ anh:

- Em mà cũng phải gõ cửa nữa sao?

- Đây là phòng làm việc. Ai cũng không ngoại lệ cả.

Uyên Chi giận dỗi:

- Như vậy có nghĩa là em cũng bình thường như mọi người ở đây.

- Uyên Chi! Đừng có làm khó dễ anh mà.

- Anh làm khó em thì có. Anh đưa em xuống đây rồi bỏ mặc em không ngó ngang gì đến cả.

- Uyên Chi! Em phải suy nghĩ chứ. Chúng ta xuống đây là để thay ba điều hành công việc, chứ đâu phải đi chơi.

- Nhưng mình có thể kết hợp mà.

- Được! Để anh kêu hướng dẫn viên dẫn em đi chơi.

Uyên Chi giãy nảy:

- Em không chịu. Em chỉ thích đi với anh có anh bên cạnh mà thôi.

- Uyên Chi! Anh còn có quá nhiều công việc cần giải quyết, đâu thể suốt ngày rong chơi với em được. Em chịu khó đi với, nhân viên của anh đi.

- Đi với nhân viên của anh hả? Em không dám đâu. Lỡ như gặp một nhân viên tốt bụng như Bạch Vân thì...

Khả Phong cau có:

- Đừng nhắc đến cô ta nữa.

- Tại sao? Anh cảm thấy day dứt khi nhắc đến cô ta chứ gì?

- Tại sao anh phải day dứt chứ?

- Vì anh đã đuối việc cô ta trong phút bốc đồng, nóng giận. Anh ân hận về việc làm của mình.

Khả Phong nạt lớn:

- Đừng nói nữa!

Uyên Chi như bị tát gáo nước lạnh vào mặt. Đây là lần đầu Khả Phong có thái độ này với cô. Uyên Chi tự ái ra mặt:

- Sao, tôi đã nói đúng mạch rồi phải không? Đâu có cần anh phải ngồi đây mà day dứt, ân hận. Đi tìm cô ta đi, đi tìm mà van xin cô ta trở lại, đưa cô ta lên ngồi kế bên anh mà chuộc lỗi.

- Uyên Chi! Em quả là một người có miệng mồm thật cay độc. Lời nói của em chẳng khác nào lưỡi dao nhọn đâm xoáy vào tim người khác vậy.

Uyên Chi cười nhạt:

- Té ra trong mắt anh, em không khác gì một loại hồ ly đã thành tinh.

- Uyên Chi! Anh xin em mà.

- Em xin anh thì có. Khả Phong! Anh đừng có thái độ lạnh lùng với em như vậy. Em không chịu nổi đâu, Khả Phong.

Uyên Chi thút thít khóc. Bởi vì cô biết thế yếu của Khả Phong, anh không chịu nổi nước mắt của đàn bà con gái. Anh ôm vai cô dỗ dành:

- Uyên Chi! Đừng vậy mà.

Uyên Chi biết đây là thời khắc quyết định, cô không thể làm căng hơn được nữa. Cô ngã vào lòng anh nức nở hơn:

- Khả Phong! Đâu có lý do gì mà chúng ta phải giày vò nhau, làm khổ nhau hả anh?

- Đừng vậy mà, Uyên Chi! Đừng vậy mà em!

- Khả Phong! Em vui hay buồn là do anh cả. Em xuống đây là vì anh mà. Dù là vì lý do nào, anh cũng không có quyền bỏ rơi em ở một nơi xa lạ như thế này.

Khả Phong cũng nhận thấy sự vô lý của mình. Anh cũng không biết vì lý do nào mà anh bực bội, bỏ mặc Uyên Chi. Tất cả cũng không phải hoàn toàn vì công việc. Có lẽ sự việc xảy ra với Bạch Vân đã làm anh khó chịu. Anh luôn cảm thấy mình hồ đồ trong quyết định đuổi việc Bạch Vân.

- Khả Phong!

Giọng Uyên Chi êm ái:

- Đừng tạo ra không khí căng thẳng giữa hai chúng ta nữa, Khả Phong.

- Anh cũng đâu muốn thế.

- Vậy mình ra ngoài thư giãn một chút nghe, Khả Phong?

Đâu có lý do gì mà từ chối điều yêu cầu chính đáng của Uyên Chi. Cô theo anh xuống đây là để được tham quan, du lịch mà.

- Mình đi đâu, Uyên Chi?

Uyên Chi hỏi:

- Đi đâu cũng được. Chỉ cần có anh bên cạnh, đi đâu mà không vui chứ?

Khả Phong cảm thấy tội nghiệp Uyên Chi. Tuy cô hơi quá đáng vì đã quá quen, được nuông chiều. Nhưng có điều không thể phủ nhận là cô rất yêu anh. Và anh, anh cũng không thể dẫn lòng trước nét đẹp cực kỳ quyến rũ của Uyên Chi.

- Chúng ta đi bộ quanh bãi biển nghe?

- Rất lý thú! Hôm nay anh với em mình cùng nhau lên đồi hồng để trượt xuống dốc nghe.

- Em không sợ sao?

Uyên Chi lắc đầu nũng nịu:

- Có anh, em không sợ gì tất cả.

Uyên Chi vui hẳn lên. Cô đã củng cố được thể lực của mình. Dù sao vị trí của cô trong lòng anh cũng không phải nhỏ. Cô yêu anh bởi vì anh là mẫu người mà phụ nữ không thể không yêu.

Uyên Chi thúc giục:

- Mình đi đi anh.

Khả Phong tạm quên đi nỗi bực dọc của mình. Anh hòa cùng niềm vui với Uyên Chi, đi trong nắng chiều của biển.